

కథా కౌముది

శ్రీమతి ప్రేమలేఖ

డా.కనుపూరు శ్రీనివాసులు రెడ్డి

చాలా చిరాగ్గా ఉంది. సగం రాత్రి దాటి పోయింది. ఆవిడ యింకా నన్ను వదలేదు. సాధిస్తూనే ఉంది. ఎన్ని వివరణలు ఇచ్చినా సంతృప్తి పడటం లేదు. తల పగిలి పోతోంది. ఇన్ని సంవత్సరాల కాపురంలో మనశ్శాంతిగా ఉన్నది ఎప్పుడో తన వాదన పట్టుదల ఒక్కటే ముఖ్యం. ప్రేమించి మరీ పెళ్లి చేసుకున్నాము. ప్రేమించినప్పుడు ఈ వ్యత్యాసాలు గుర్తు రాలేదు. వచ్చినా ఇవి ఎంత ప్రేమ ముందు అనే లెక్కలేని తనం. అర్థం చేసుకున్నాము అని గుడ్డి నమ్మకం!! విడిపోయ్యంత ఉండవు ; కలిసి ఉండటానికి పనికిరావు. తలలు గుండెలు పగలగొట్టుకోవాల్సిందే. ఏదీ తేలదు. తేల్చుకోవాలని కూడా ఇద్దరికీ ఉండదు.. ఈ కట్టెలు ఇలా మండాల్సిందే! ఈ కొంప ఇలా తగల పడుతూ ఉండాల్సింది! పిల్లలు. అందునా ఆడ పిల్లలు. అదీ చెప్పి చూసాను మనల్ని చూసి నేర్చుకుంటారు అని. పోనీండి వాళ్లైనా బాగు పడుతారు అంది. నోరు మూసుకునే ఉండాల్సిందే .తప్పదు.

ఎ.సి రూములో చెమటలు పోసిపోతుంటే, హల్లోకి వచ్చి గుడ్డి టేబిలు లైటు వేసుకుని, పైన తిరుగుతున్న ఫ్యానును చూస్తూ, నెత్తి పగల గొట్టుకుంటూ ఉండి పోయాను. ఎంత వెతికినా లోడినా కనపడితే కదా సమాధానం!! తీర్పు; ఒక కొలిక్కి వస్తే కదా?

ఎంత సేపటికో టీపాయ్ మీది పుస్తకం చేయి తగిలి క్రింద పడింది. అందులోనుంచి ఏవో కాగితాలు క్రింద పడ్డాయి. అన్నీ ఏరి సరిగ్గా పెడుతూ చూసాను. ఉత్తరం లాగా ఉంది. ఆ చిన్న వెలుగులో అక్షరాలు కనిపిస్తున్నాయిగాని, స్పష్టంగా తెలియడం లేదు. పెద్ద లైటు వేస్తామంటే, ఆవిడ నిదుర చెడుతుందేమో? లోపల పెట్టేస్తే పోతుంది. సర్దు తున్నప్పుడు, మొదటి పేజీలో మొదటి లైను 'మై డియర్ స్వీట్ హర్ట్ ' అని కనిపించింది. ఇదేవిటి? అక్షరాలు నావేనా..! ఆ గుడ్డి వెలుగులో అలాగే అనించాయి.

నా ప్రేమ లేఖ!! ఇప్పుడు...ఇక్కడ ..పాపం, స్పృతులను, ఇంత సంఘర్షణలో జ్ఞాపకం చేసుకుటుందేమో? ఎంత మనసుంది నా మీద. మా ప్రేమ మీద ఎంత తపసుంది. ఆ నమ్మకంతోనే ఇంతకాలం నాతో కాపురం చేసిందేమో! బంధం మీద భార్య భర్తల అనుబంధం మీద ఎంత గౌరవం. లేకుంటే ఎప్పుడో రాసిన ...!

మై స్వీట్ హార్ట్ 'మొదటి పదం చదవగానే తనువు పులకరించింది. ఎంతటి మధురమైన తీయనైన జ్ఞాపకం. ఆకాశంలో విహారానికి వెళ్ళింది నా మనసు.

“దిగంతాలకవతల మన మిద్దరం ; మనమే... ఒకరి వొడిలో ఒకరం..!! సృష్టి లయకారులంతా మన ఇద్దరి ఏకాంతానికి భంగం రానీక గోప్యంగా నవ్వుకుంటూ ఆశీర్వదించి తప్పుకున్నారు.

నువ్వు నాకు వాళ్ళు స్వాధీనం చేసిన విలువైన కానుకవి అని , మన ప్రేమకు దివ్య జ్యోతివని , దగ్గరకు తీసుకుంటే, ఈ కౌగిలికంటే గొప్పవా..మీ ప్రేమకంటే విలువైనవా అన్నావు, మధువు వర్షిస్తున్న కళ్ళతో, హంస తూలికా తల్పంలో, ప్రేమోన్మాధపు తటాకంలో పయనిస్తూ, ప్రణయ సంగమ వసంతోత్సవం జరుపుకున్నాం. కానీ ఇప్పుడో...?”

ఎప్పుడో తొలి రోజుల్లో అలాగే సంభోధించేవాడిని. వేడికదూ ...!

పూర్తిగా చదువు దామని..; చదివి ఇప్పుడెందుకు గుండెలు పగలగొట్టుకోవడం అని తీసి పెడుతూ, బెడ్ రూము వైపు చూసాను. శబ్దం లేదు. నాకు తెలుసు హాయిగా నిదుర పోతూ ఉంటుంది. అది నిత్యం జరిగేదే. అంత తల పగల కొట్టుకుని ఏడ్చి ' నా బ్రతుకుని నాశన చేసావు' అని నన్ను నానా శాపనార్థాలు పెడితేగాని ఆమెకు నిదుర పట్టదు, నాకు నిదురుండదు. ఉదయం లేవగానే ఎక్కడ లేని ప్రేమానురాగాలతో ముంచేస్తుంది. చేతిలో ఆ ఉత్తరం...! పోనీ చదివితే తీపి గత స్పృతులు ...కాస్త మన...?

“మనిద్దరి మాటలు చేష్టలు ప్రణయ కావ్యాలలోలేని ప్రమోదభరిత ప్రేమ బీజాక్షరాలు. తొలి ప్రేమికులకు వలపు గీతాలు. రతీ మన్మథులకు అమలిన శృంగార హృదయ గ్రంధాలు. అంత స్వచ్ఛమైంది మన వలపు.”

★★★

“ఏవిటి అలా చూస్తున్నారు.!?” సిగ్గుతో మరులు పోతూ అడిగింది ఆమె.

“మతి పోగొట్టావు కదా!” అన్నాను.ఇంకా చాలనట్లు ఆమెనే చూస్తూ.

“మనసును దోచినప్పుడు మతికూడా నాదే కదా.”

“అందుకే వశం తప్పింది.” కళ్ళు నా మాట వినవు. మనస్సు అంతకన్నా ఎక్కువే ఆమె నుంచి రెండింటిని తిప్పు కోలేకపోయే వాడ్ని.

★★★

“ఆ క్షణంలో ఎలా ఉంటుందో తెలుసా? పంచేంద్రియాలు నీ వలపుకు దాశోహమైపోతాయి . నన్ను నేను మరిచిపోతాను. ఈ ప్రపంచాన్ని మరిపించి, నీ స్వర్గంలో బందీని అవుతాను. నువ్వు ఎం చెప్పినా అవును అనే సమాధానమేగాని కాదు అనే మాట మరిచి పోతాను. నువ్వు కూడా అంతే అన్నింటికి అంగీకారమే, మరొక పదం వినలేదు.

ఆలశ్యాన్నిభరించడం బ్రహ్మతరమైయ్యేది. నువ్వు వస్తే ప్రశాంతత తోడు వచ్చేది. నీ తోనే వసంతం వచ్చేది. మండుటేడారులు పచ్చిక మైదానులను, విరబూయించుకొని వెన్నెల తోడుంచుకొని, రాజ హంసలు, మయూరాలు, కోయలగానాకి, నాట్యం చేస్తుంటే అప్పరసలా నాజూకుగా సుగంధాలను, విశ్వమంతా విరజిమ్ముతూ మబ్బుల పల్లకిలో భువినంతా వెలిగిస్తూ, నా హృదయ వీణను సునిశిత రాగాలను శృతిచేస్తూ, ప్రేమ పల్లకిలో హృదయాన్ని నిదుర పుచ్చేదానావు.

స్త్రీ అందం ఎక్కడ దాగి ఉంటుంది.? అని అనుమానమొచ్చేది. జవాబు..?

అణువణువులోనూ విరజిమ్ముతుంటూ ఉంటుంది. ఇది నిజం కాదు !! వాలు చూపులో, పుష్పించిన కొంటె నవ్వులో, అర చెదరిన పైట చాటులో!! అదికూడా కాదు!!.

ప్రేమతో మమకంతో, మరులు నిండిన బిగి కౌగిలిలో, మత్తులో మునిగిన మనసులో, మందారాలు పూచిన మరుమల్లి తోటలో, మధువును కురిపిస్తున్న పెదవుల్ని, అందుకోబోయే ముందు, పలవరించే ‘ ఛీ ‘అనే , తియ్యని వలపు పిలుపు చిరు పెదవుల్ని అందించే చిరునవ్వులో దాగి ఉంటుందని!!

ఇది గతం అనుకోడానికి లేదు. ఇప్పటికీ సజీవంగా నాలో బ్రతికే ఉంది. సంతోషం ఆనందం, ఆశ లేనప్పుడు జీవించాల్సిన అవసరం లేదు. నువ్వు లేని ఈ జీవితం అర్థం లేనిది. మళ్ళీ ఈ రోజు మొదలయ్యింది చూడాలనే తపన. అందుకే ఈ మనసు ఊరుకోలేదు పలకరించాలని పదాలరూపంలో పరుగులు పెడుతుంది."

★★★

‘ఎప్పుడు రాసాను ఇలా?తల గోక్కున్నాను. గుర్తు రాలేదు. ఏమోలే ఆమె అలిగి ఊరేల్లినప్పుడో, మరో పండకోక్కె పబ్బానికో వెళ్ళినప్పుడు రాసుండవచ్చు. ఇప్పటికీ అంటే....?మరుపు సహజం కదా!’

కానీ బ్రతికున్నాను. గడిపేశాను కాలాన్ని మింగి; కడుపులో చల్ల కదలకుండా!

ఇదేమాట అన్నాను. నేను లేకుంటే ; మనం దూరం అయితే!?

★★★

"స్వహ తప్పి పోయి ఒక్క సారిగా నామీద వాలిపోయావు. భయంవేసింది. దూరం చెయ్యాలను కున్నాను. ఎక్కడో నీ మాటలు వినిపించాయి. 'దూరం చెయ్యకండి చచ్చిపోతాను'. గబుక్కున నిన్ను నాలో ఇక్కం చేసుకున్నాను. అలా ఎంత సేపు ఉన్నామో తెలియదు.

తలెత్తి నా వైపు చూసావు. ఎంత దయనీయంగా ఉందో.! అప్పటికప్పుడు నా హృదయాన్ని నీ కాళ్ళ ముందు అర్పించాలనుకున్నాను. ప్రపంచం తల్లక్రిందులయినా, ఆరు నూరయైనా, హరి వీర భయంకరులు అడ్డొచ్చినా నిన్ను వదలకూడదని, ఆ క్షణమే నిర్ణయించుకున్నాను. దగ్గరకు తీసుకుని నీ నొసట ముద్దు పెట్టుకున్నాను. క్రిందకు జారుతున్న నా పెదవుల్ని సుతారంగా తాకి, తొలి ముద్దు, తొలి సంగమాన్ని, తొలి రేయి కానుకగా, జీవితాంతం దాచుకోవాలనుంది. చేరువయ్యేంత వరకు చేజారకుండా, హృదయం కవాటాలు ఆహ్వానిస్తూనే ఉండాలని. సిగ్గుతో మరులుతో ఎరుపెక్కిన నీ బుగ్గలు, మధువును చిందించిన ఆ పెదవులు నవ్వి నవ్వు ,యికా నన్ను పులకరింప చేస్తుంది. మనసులు ఒకటైనా శరీరాన్ని దరికి రానివ్వలేదు. చేరువకావాలని తపించే ఈ మధుర స్మృతిని పదిలంగా దాచుకుందామని నా కళ్ళోకి చూసి కాదనకుండా దిగంతాలకవతలకు నెట్టావు, నీ చేతిని తోడుగా....!

గుర్తుందా చీకటి పడుతుంది. మీ ఇంటికి వచ్చాను. వర్షపు సూచనలు. బాగా చీకటి కమ్ముకుంది. ఒళ్ళు పులకరింప చేసే చల్లని గాలి. ఇంటిలో నువ్వొక్కదానివే ఉన్నావు.ఆ రోజు కరెంటు దేశమంతా పోయింది. బయటకొచ్చి పోర్టికో ప్రక్కన, పూతోటలో కూర్చున్నాము. నైట్ క్వీన్ పువ్వుల మధుర సువాసన, సృష్టినంతా ముంచి, మనతో సరసాలు ఆడుతూ పిచ్చి పట్టింస్తుంది. చిమ్మ చీకటి, మన మనసు తెలుసుకుందేమో ఆ వెన్నెల; చుక్కల్ని నింపి తప్పుకుంది. ఆరుబయట ఆకాశంలో మనిద్దరం; మనతో నక్షత్రాలు ; ఆడుకున్నాం కదూ! మనతో మంతనాలు ఆడాయికదూ! ఎంత మనసో వాళ్లకు మన జంట అంటే!,వదల్లేదు మనల్ని, చంద్రుని ప్రేమగాధలన్నీ వినేదాకా! మీరు వెళ్ళండి, మా మధ్య మీరెందుకు ; ఇది న్యాయమా అని నిలదీసినా , చిరుకోపం చూపించినా, చిరునవ్వే సమాధానం.

'పోనీండి పాపం; వాళ్ళ మనసెంత పరితపిస్తుందో పంచుకోవాలని.' సుతారంగా నన్ను మందలించి, అహ్లాదంగా వాళ్ళను ఆహ్వానించావు.

★★★

'చుట్టూ చీకటి; ఎక్కడ? ఎప్పుడు? మేమిద్దరం! గుర్తు రాడంలేదు!! నేనేనా? అలాఅన్నానా?'

★★★

చీకట్లో,ఆకాశంలో, చుక్కల్లో, కీచురాళ్ళ శబ్దంలో ,మిణుగురు పురుగుల విన్యాశాల నృత్యాలు చూసి,మౌనంగా చిక్కగా కనులకు విందుచేసే నవ్వు నవ్వుతూ, చంద్రుని వెలిగించావు. చేతిలోకి తీసుకుని, నా మనసు, నీ మనసులోని వలపు పిలుపులు చెబుతూ, ఎంతసేపు చూసామో కదా? ఆకాశం విరహంతో విలపిస్తుందని, నీ మోము చందనాన్ని పూసి

కలువ రేడును అర్పించావు, చుక్కలకు బహుమతిగా! 'నా గుండె వెళ్లి పోతుంది. మీ హృదయాన్ని పంపారా ఆ చుక్కలకు రాయబారం!! నా గుండే మీ గుండే నేస్తమని, ఇద్దరి ప్రాణాలు అందులోనే ఉన్నాయని , ఎడబాటు చెయ్యొద్దని, యిస్తే జన్మ జన్మలకు పదిలంగా దాచు కోవాలని. అడగరా ఒక మాట , వాళ్లకు వలపు మాంత్రికుడను ఇచ్చానని చెప్పరా ! ఈ చీకట్లో మనసుకు దారి చూపి, మన బంధానికి శాశ్వతంగా వెలుగునిచ్చే, ఒకే ఒక హృదయ జ్యోతిని, వరంగా పొందరా?'

అన్నారు కదా మేమున్నాం వెలిగిస్తానే ఉంటాము మీ హృదయాలను, యుగ యుగాలు, అని మనసు విప్పి స్వాగాతించారు కదా విన్నపాన్ని.శుభాకాంక్షలు అంద చేసారుకదా; తోడుగా శాశ్వతంగా ఉన్నారకదా! పాపం, ఎంతో దిగులు పడ్డావు. మరిచి పోయారేమో కమలనాధుని రాకను. ఒక రోజు ఎడబాటు బ్రహ్మ రాసుంచాడని !!

★★★

‘ఇదేవిటిది.? ఆవిడ ఎప్పుడంది?... మరిచి పోయారేమో? నేనేవిటి చీకట్లో....?’

మరుపు సహజం కదా! సంసార సాగరంలో జరిగే ఉండొచ్చు.! ఈ ఉత్తరం నేను రాసినదేనా? ఆవిడ అలా మాట్లాడిందా? ఏమో తొలి రోజుల్లో....?’

★★★

మనిద్దరం ఆరోజు ఎలా కొట్లాడేమోకదా! ఎందుకు? నేనే నిన్ను ఎక్కువగా ప్రేమిస్తున్నానని నేను, నేనే నని నువ్వు! నా ప్రేమే గొప్పదని నువ్వు లేదు నాదేనని నేను ...అబ్బ నవ్వుస్తుంది! ఎంత సేపు వాదించుకున్నామో కదా? చివరకు చిలికి చిలికి గాలివానగా, తెగతెంపులు దాకా వెళ్ళాము. అలిసి పోయాము. జీవితం ఇక మరీ దుర్భరంగా, ఆ రోజుతోనే అంతమయ్యేటట్లుగా , విరక్తిపుట్టి ఇద్దరం కలిసి ఆత్మహత్య చేసుకుందామని ,దూకి చనిపోదామని,కొండ పైకి ఎక్కిము. నేను జారాను. నువ్వు పట్టుకున్నావు. నీకు ముళ్ళు గుచ్చుకున్నాయి. నా హృదయం తల్లడిల్లిపోయింది. అడుగు క్రింద పెట్టనివ్వక మోసుకు పోయాను. అలిసిపోయాము. ఆ శిఖరానుంచి చూస్తే కీకారణ్యం అగాధమైన లోయలు.. మతిపోయింది. అప్పుడు గుర్తుకొచ్చింది. అక్కడకేందుకు వచ్చామా అని అడిగాను. నా ప్రేమ గొప్పదా నీదా అని!!

అహంకారమని పక్కన నవ్వావు. ప్రేమ లేక పోతే చావాలిగాని; ఎవరిది ఎక్కువ అని చావాలనుకోవడం ఏవిటి? ఇద్దరిలోను మెదిలిన ప్రశ్న !!

అవునుకదా! పిచ్చికదా! దానికి ఈ నిర్ణయం ఏవిటి? ఈగోసే.. అహంకారమే కదా భార్యా భర్తలను విడదీసేది, మనశ్శాంతి లేకుండా చేసి, సంసారాల్లో చిచ్చుపెట్టేది!!

అప్పుడే ప్రమాణం చేసుకున్నాము కదా, అహంకారాలతో, అభిజాత్యాలతో, అనుమానాలతో ప్రేమను కొలవ కూడదు, అవమానించకూడదు ; సర్దుబాటుతో, మన్నింపుతో మలుచుకోవాలని. అదే పెండ్లికి అర్థం అని!! ఇలాగే ఉంటాయి ఆలుమగల కొట్లాట లని, చాలా చాలా అర్థం లేని అనవసరమైనవి. మనసారా నవ్వుకున్నాము అజ్ఞానానికి.

★★★

‘ఇప్పుడు అలాగే ఏడుస్తూ చస్తున్నాము కదా! దేవతలు దీవించిన బంధం కాదు; ముక్కోటి దేవతల సాక్షిగా వేసిన మూడు ముళ్ళు కాదు. జీవితంలోకి ఆహ్వానించిన అగ్ని పుల్లలు పెట్రోలు. జీవితం అతి చిన్నదని తెలియక, సంతోషం విలువ మరిచిపోయి, సర్దుబాటు మన్నింపు అనే అమృత వాక్యాలను అవమానించుకుంటూ, పంతాలతో పగతో నిర్బంధంగా ఎవరికోసమో చేసే సంసారంలాగా కలిసి బ్రతుకుతున్నాం కదా! పాటాలు నేర్చుకుంటూ ఉంటాము; ఎన్నో నిదర్శనాలు చూస్తూ ఉంటాము కానీ మూర్ఖత్వం అహంకారం ఆలోచింపనివ్వవు. వాళ్ళ పరిస్థితులు వేరు మనవి వేరు అనే సమర్థనే ఇంగిత జనాన్ని వివేకాన్ని తగలపెడుతుంది. దానికి మన్నింపే లేదు.

మనం ఊహించిన కలలుగన్ననుందర జీవితం ఉండదు. నిజాలు వేరు, ప్రేమ వేరు, జీవితం మరీ వేరు. ఇవే నిరాశను కలిగించి ప్రేమకు పరిక్షలు పెడుతాయి . అవి ప్రేమ మత్తులో లెక్కలోకి రావు. కానీ ఆ తేడాను పెండ్లయిన వాళ్ళు అంగీకరించాలి. మరిచిపోవాలి, మన్నించుకోవాలి. లేకుంటే ఆత్మీయత అనుబంధం సంసారపు మధురిమలు సర్వ నాశనమే! రోజు జుట్లు జుట్లు పట్టుకోవాల్సిందే! పిల్లలుంటే వాళ్ళ వ్యక్తిత్వాలు కూడా పూర్తిగా నాశనం అవుతాయి. ఆకతాయిలుగా మానసిక రోగులుగా కృరారాతి క్రూరులుగా తయారవుతారు.

ఇవి నేను చెప్పిన మాటలే! ఈ ఉత్తరం నేను రాసిందే! యింకా చాలా చెప్పాను. ఇలా ఉంటుంది జీవితం అని.చదవడం మొదలుపెట్టాను.

★★★

అందుకు మనం పెండ్లి చేసుకోవాల్సిన అవసరం లేదు. మన ప్రేమలో ఎలాంటి అపార్థాలు వైషమ్యాలు, అభిజాత్యాలు జోరబడకూడదు. అంత ఆత్మవిశ్వాసం లేక పోతే మన బ్రతికినంతకాలం కల్మషం లేకుండా ఆరాధించుకుంటూనే ఉంటాము. ఇలాగే ఉందాం ప్రేమించుకుంటాం!!

ఆ మాటకు “ మరెందుకు కలుసుకుంటున్నాం. ఒకరికోసం ఒకరం ఇంత తపన ఎందుకు పడుతున్నాం. ఇన్ని సంవత్సరాల స్నేహానికి అర్థం ఏవిటి?.” అంటూ కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుని నువ్వు బాధపడ్డావు. మన ప్రేమ వాటిని జయిస్తుంది అన్నావు. మీరు తోడుంటే అవి లెక్కలోకి రావన్నావు. మన కలయిక ఆనందానికి అంతిమ తీర్పు. మనకు అలాంటివి ఎదురు పడవని నన్ను తృప్తిపరిచి, దైర్యమిచ్చి, మనమిద్దరం జన్మ జన్మలకు,యుగాంతం వరకు ఒక్కటే అని శపథం చేసుకుని, మనస్ఫూర్తిగా నవ్వుకున్నాము. !! ఇప్పటికి గుర్తు; నవ్వి నవ్వి అలిసి నా ఒడిలో ఆదమరచి లోకాన్ని మరిచిపోయి, నమ్మకంతో నిదురపోయావో ! ఆ నమ్మకమే కదా ప్రేమకు నిదర్శనం!!

★★★

‘నన్ను నేను గిల్లుకు చూసాను. ఇది నిజమా! అంత సంస్కారవంతంగా, ఆదర్శప్రాయంగా మాట్లాడుకున్నట్లు, ఎంత ఆలోచించినా గుర్తు రాలేదు. ఎప్పుడో లొంగి పోయాను. అయినా అసంతృప్తి తగ్గలేదు ! ఆమెకేమైనా మానసిక వ్యాధి ఉందా అని చాలా ఆలోచించాను. నా ప్రవర్తనలో లోపాలు వెతుక్కున్నాను. నా పరిధికి అందలేదు. పిల్లలు పుట్టారు, ఇరవై సంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి. యింకా....? బహుశా ఆమె నన్ను ప్రేమించలేదేమో! మరి ఈ ప్రేమలేఖ ఏవిటి? బహుశా గతాన్ని తలుచుకుని ఆనందాన్ని వెతుక్కుంటూ ఉందా? ఇంత జాగ్రత్తగా ఈ ప్రేమ లేఖను...?పాపం...!! ఆమె ప్రేమను తక్కువగా అంచనా వేసాను.’ నాకు తెలియకనే కన్నీళ్లు ఉబికాయి.

ఆవిడ రాసినవి నేనెక్కడ ఉంచాను.? విరక్తితో, అబద్ధాలని చించి పారేసాను.! మరి ఆవిడో....?ఇప్పటి వరకు గుర్తుగా....! నిజంగా ఆవిడకే ప్రేమ మీద నమ్మకం, బంధం మీద గౌరవం ఉంది. ప్రేమ మూర్తి. సహచరి.అర్ధాంగి!! నేనెంత తప్పుగా అర్థం చేసుకున్నాను. క్షమాపణ కోరాలి. పెండ్లిగాక ముందు వేరేవరినైనా ..?భీ.. ఏవిటీ ఈ దరిద్రపు అనుమానం.!! గట్టిగా నిట్టూర్పు వదిలి చదవడం మొదలు పెట్టాను.

★★★

ఒక రోజు నా ఎదపై వాలి, ఆ సంధ్యా సమయంలో సూరీడు తన వన్నెలన్నికలిపి, సృష్టి కుంచెతో మనకోసం, ఆకాశాన్ని రంగు రంగుల చిత్రాలతో అలంకరించి, పడమటలో విరహంతో తపించిపోతున్న తన ప్రియురాళ్ళు కమల తరుణులు కోసం వెళుతూ, తూరుపు వైపు నవ్వుతూ చూసి, ‘అదిగో మీ చెలికాడు, ప్రేమ వల్లభుడు కొటాను కోట్ల రమణులతో మీ దగ్గర ప్రేమ పాటాలు నేర్చుకోవాలని వస్తున్నాడు. చతురుడు తారను మరిపించి కోటి రాణులతో కులకాలని.!!’ అని చిరునవ్వుతో పారిపోయాడు. నీకు కోపం వచ్చింది. పట్టుకున్న చేయి వదలకు, వేయి జన్మలైనా ఒకరు చాలని చంద్రునికి బుద్ధి చెప్పాలని అన్నావు నువ్వు. నిజం కదూ అన్నాను నేను. చుట్టుకున్నావు నన్ను.

కానీ మన జీవితాల్లోనే వేరొకరి చేయి పట్టుకుని నడవాల్సి వచ్చింది. కలలోకూడా ఊహించ లేదు. అది నిజం ; జరిగిపోయింది. దేవుణ్ణి తిట్టలేదు. జీవితంలో ఇలాంటివి సహజమేమో! నమ్మాల్సి వచ్చింది. నమ్మినా నమ్మకపోయినా కాలం ఆగదుగా! లాక్కుపోయింది. నీ తలపు నాతోనే ప్రయాణం చేస్తూనే ఉంది. ఈ కట్టెలో ఊపిరి ఉన్నంత వరకు జీవితాన్ని నడిపిస్తున్నది, నీ ప్రేమ అందులోని మాధుర్యమే!ఆ తలపులు ఇప్పటికి మనసును మరులతోనింపుతూనే ఉన్నాయి.

★★★

ఈ మాట నేనెప్పుడు అనలేదే? అసలు ఆలోచనే కలగ లేదు. బంధం జీవితానికి ఒక్కటే అని ఇప్పటికి నమ్ముతున్నాను. అందుకే దూరంగావాలనే తలపే లేదు.మరి ఇదేవిటి?

★★★

చెప్పాలంటే చాలా సంవత్సరాలు నిన్ను మరిచిపోలేక నిజాన్ని నమ్మలేక నమ్మి భరించలేక ఎంత మానసిక క్షోభను అనుభవించానో? సంసార సాగరంలోపడి తెలుసుకోలేక పోయాను. ఆమె మరిపించింది అని చెప్పలేను. తోడు నిలిచింది. ఆలోచించి ఆలోచించి మనిద్దరం వేరు వేరు జీవితాలు ఎన్నుకోవడం, ఒక విధంగా చాలా మంచే జరిగిందని తృప్తి చెందాను. సాంఘికంగా సామాజికంగా తేడాలున్నప్పుడు మన వ్యక్తిత్వంలో అభిరుచులులో, ఆశయాలలో ఎన్నో మార్పులు చేసుకోవాల్సివస్తుంది. కొన్ని గడ్డు సమయాల్లో మన త్యాగాలను సరిపోల్చుకోవడం జరుగుతుంది. అప్పుడు నీకు నువ్వు, నాకు నేను, ఒకరి త్యాగానికి మరొకరి త్యాగం ఏమాత్రం సరికాదు అనే భావన వస్తుంది. నిరాశతో జీవితం నరకమై, నిత్యకాష్టంగా తయారు అవుతుంది. అందుకని స్థిమితం తెచ్చుకున్నాను. సుఖంగానే జరిగిపోతుంది. బిడ్డలున్నవై తల్లిదండ్రులు తెగతెంపులు చేసుకోవడంగాని, ఆత్మహత్య ప్రయత్నంగాని చెయ్యకూడదు. అది తీర్పు కాదు. ముగింపూ కాదు. జీవితం మనం కోరుకున్నది ఇచ్చేది చాలా అరుదు. అలాగని ఓడిపోయినట్లు ఎప్పుడు ఆలోచించనే కూడదు. గెలుపు నీకు దక్కినదాన్ని మలుచుకోవడంలోనే ఉంది. సంతోషం నీ తృప్తిలో, విచక్షణలో ఉంటుంది. బిడ్డల ఆత్మీయ అనురాగాలను, భవిష్యత్తును అవమానాలతో నింపి, నిరాస నిస్పరుహలతో జీవింపచేయడం కాదు. అవి అంగడి వస్తువులుకాదు. అది క్షమించరాని నేరం. కానీ మన పరిచయాన్ని నీ జ్ఞాపకాలు ఒక్కోసారి మరీ తికమక పుట్టిస్తాయి. క్షమించు.

నీ జీవితం చక్కగానే ఉంటుందని మనస్ఫూర్తిగా నమ్ముతున్నాను. నీ వ్యక్తిత్వం నాకు తెలుసు. సర్దుకునే మనస్తత్వం నీకు జీవం; అదే నిన్ను అన్ని సంఘర్షణలను ఎదుర్కునే శక్తి నిస్తుంది. అన్ని గొప్ప గుణాలలో ప్రేమలో స్వచ్ఛత సాధించాలనే పట్టుదలకంటే, యధార్థాన్ని భరించే మనస్తత్వమే, నీలో పిచ్చి పిచ్చిగా నచ్చిన గుణం. కానీ నిజం, ఇప్పటికి బాధాకరంగా నరకప్రాయంగా ఉంది. నువ్వు దూరంగావటం !!

★★★

నాకు తెలియకనే చెమటలు పోసిపోయాయి. ఊపిరిఆడటం లేదు. గొంతులో ఎదో అడ్డుపడి నట్లుంది. మింగుడు పడలేదు.

ఆ ఉత్తరాన్ని పైకి క్రిందకు రెండుమూడుసార్లు చూసాను. రోజాపువ్వులు ముద్రించి నిండుగా ఉన్నాయి. అప్పుడు తను రాసే లెటర్ ప్యాడే.!! మరి? మిగిలింది చదవడానికి. భయంవేసింది. అయినా..!

★★★

నీ భర్తతో చాలా సంతషంగా కాపురం చేస్తుంటావని...?

★★★

ఒక్కడుటన లేచి కూర్చున్నాను. ప్రాణం పోయినంత పనయ్యింది..తల తిరిగిపోతుంది. గుండెల్లో మోయలేనంత భరువు, నిలిచిపోతుందేమో అనుకున్నాను.ఇది నేను రాసింది కాదు.ఇరవై సంవత్సరాల ముందటి ప్రేమని ప్రేమ లేఖ. యింకా మరిచిపోలేనంత మధుర ప్రేమా ....?

ఇది మనసులో ఉంచుకుని జ్ఞాపకం చేసుకుని, నన్ను నా ప్రేమను అంత అసహ్యించుకుని, జీవితాన్ని అవమానిస్తున్నది. నరక ప్రాయం చేసుకుంటుంది. ఇప్పటికైనా ఆమెలో మార్పు...? అతను గుట్టుగా సంసారం చేసుకుంటున్నాడు. అతను ఇప్పుడు రాయడం ఏవిటి? ఈమె చించి పారెయ్యక ఉంచడం ఏవిటి? అయినా పెండ్లికి ముందు మరొకరిని ప్రేమించడం తప్పా? ఇప్పుడు నేనేం చెయ్యాలి.?

తల పగిలిపోతుంది. తన బ్రతుకే అసహ్యంగా అనిపిస్తుంది. ఇన్నాళ్ళు ఆమె నాతో చేసింది ఏవిటి? మనసులో ఒకర్ని ఉంచుకుని ప్రక్కలో మరొకడితో....! భర్తకు ఇంతకంటే మరొక శిక్ష అవసరమా? మగాడికి ఇంత కంటే అవమానం ఉంటుందా?నా మంచితనానికి, సహనానికి, ప్రేమకు, తిరుగులేని శిక్ష వేసింది. అందుకే ఆవిడ నాతో సంసారం చెయ్యక, కసిని తీర్చుకుంటుంది. ఈ అవమానాన్ని ఏ మగాడయినా భరించగలడా ! బ్రతికి ఉండగలడా ?

ఉన్నట్లుండి తలుపు తీసిన శబ్దం వినిపించింది. లైటు వెలిగింది. ఉల్లిక్కి పడ్డాను. చేతిలో ఆ ఉత్తరం...? చెమట విపరీతంగా పోయిపోయింది. గుండెల్లో విపరేతమైన బాధ, నలిపి వేస్తుంది. మనసు మెలితిరిగి పోతుంది. నోరు పిడచ కట్టుకు పోయింది.

వెను తిరిగి ఆమె వైపు చూసాను. ఆమె నా చేతిలో ఉన్న కాగితాలనే చూస్తూ, పరుగులాగా దగ్గరకు వచ్చి, నన్ను వాటిని మార్చిమార్చి చూస్తూ, కోన ఊపిరి పోయేముందు, అన్ని బంధాలు రంధ్రాలు మూసుకుపోయి, ఏ క్షణంలోనయినా ప్రాణం పోయేట్లు, భూమి పగిలి పోతున్నట్లు ఆకాశం కూలిపోతున్నట్లు, నోరు తెరుచుకుని, వణుకుతున్న శరీరాన్ని అదుపు చేసుకోలేక, చెమటతో ముద్ద ముద్దైన ముఖంలో నెత్తుటి చుక్కలేక, పీల్చుకుపోయి చచ్చిన శవంలా నిలుచుంది.

నా పరిస్థితి అలాగే ఉంది. కాస్తేపు అలాగే ఉంటే పిల్లలు అనాధులై పోతారనిపించింది. భయంకరమైన ఆ క్షణం మరీ నిర్దాక్షిణ్యంగా హృదయాన్ని కసిగా రంపపుకోత కోయిపోయింది.

నిలబడలేను. ఎదుర్కోలేను. అన్ని శక్తుల్ని కూడగట్టుకుని విశ్వప్రయత్నం మీద లేచి,” ఆ పుస్తకాలలోనుంచి పడ్డాయి.” అంటూ కిచెన్నోకి నడిచాను. ఎక్కడో వినిపించాయి మాటలు.’చదివారా అని. ‘ఆ ‘ అంటూ లోపలి నడిచాను.

స్టాముందు,నిలుచున్నాను.వెలిగించాలా,వడ్డా,అని తలబద్దలు,కొట్టుకున్నాను. వెలిగించాను.

మండుతుంది. ఎంతసేపు అని ఆలోచించడం లేదు. హై ఫ్లేమా, లో ఫ్లేమా కాదు, కాలబోయేది ఇరవై సంవత్సరాల జీవితం. వంద సంవత్సరాలు దాని కాల పరిమితి. తగల పెట్టాల్సింది...! మూడుముళ్ల బంధం...!అన్నెం పుణ్యం ఎరుగని ఆ చిన్నారుల భవిష్యత్తు..!!తెగ తెంపులు ...? మన్నించగలనా?

కాఫీ గిన్నెపెట్టి మాడువాసన వచ్చేవరకు మరిచిపోయాను. వెంటనే తీద్దామని పట్టుకున్నాను. చేతులు కాలిపోయాయి. ఒక్క అరుపు అరిచి తిరిగి చూసాను. ఉలిక్కిపడింది గాని దగ్గరకు రాలేదు.

ఏ పోస్తాం ఆ గిన్నెలో? మగాడనే అహంకారామా! భర్త అనే బాధ్యతనా! మొగుడ నిపించుకోవాలా..నపుంసుకుడని నిర్ధారించుకోవాలా?బంధానికి వ్యక్తిత్వపు సమాధి ? మార్పు..?

కాఫీ తీసుకొచ్చి ఆమె ముందు నిలుచున్నాను. వణికి పోతూనే ఉంది. చెమట కారిపోతూనే ఉంది . ఒకసారి కళ్ళెత్తి నన్ను చూసి తలదించుకుంది.

కాఫీ చేతికిస్తూ, “ ఇలాంటి చిన్న పొరపాట్లు జీవితాన్ని సరిదిద్దుకునే మధుర స్పృతుల హెచ్చరికలు .. జాగ్రతగా దాచుకోవాలి. జీవితాన్ని మలుచుకోవాలి. నాకూ ఎవ్వరైనా, అంత గొప్ప ప్రేమికులు ఉంటే బాగుండును.” రాని నవ్వు నవ్వుతూ అన్నాను.

అలాగే నా కాళ్ళ ముందు వాలిపోయింది.

[Click here to share your comments](#)